

ДИНОЗАВРОМОВКИ

Диметродончик

Я ніякий не дракончик,
Я простий диметродончик.
А що з гребенем на спині,
То це мода така нині.
Це щоб ящери усі
Нашій заздрили красі!

Скоромовка

Чотири трицерáтопси трицератопсували —
Тридцять чотири церати перепсували.
Скільком тетрацерáтопсам тетрацератопсувати,
Щоб тридцять чотири церати перепрасувати?

Трицератоплутанина

Два трицератопупсики
Каталися з гори.
Двох трицератопупсиків
Чомусь було не три.
То що ж із ними трапилось,
Яка-така біда?
Хто вчив табличку множення,
Той зразу розгада.
Хто вчив табличку множення,
Той точно відповідь:
Двох трицератопупсиків
Насправді буде шість.
А ми з молодшим братиком
Вам не відповімо:

Ми — трицератопусики
Й табличок не вчимо!

Скоромовка

Ой, чи це раптом не велоцираптор?
Не велоцирапториночка,
Пречудова моя твариночка?

Про щось хороше

В археоптериксяток
Є кігтики на крильцях.
У трицератопсяток
Є ріженьки на рильцях.
В едафозавреняток
Є гребінець на спинці.
Завжди є щось хороше
У будь-якій дитинці!

Скоромовка

А ми пара пампарапторів
Та й пампарапторенятко!

Юрський дощик

Юрський теплий дощику, припусти,
Плаунчику-хвощику, підрости!
Хай гарненько вмиється вся земля,
Хай прогляне райдуга між гілля.
Хай струмки покотяться з гір чимдуж,
Справжня річка зробиться із калюж.
Хай хлюпочуть в райдузі — в тій ріці
Епідендрозаврики-горобці!

Скоромовка

Три евстрептоспондили по струмочку бродили,
По струмочку бродили, гребельку спорудили,
Гребельку спорудили, евстрептоспондиленятам догоди-
ли!

Запитання:

1. Хто такі динозаври? Коли вони жили?
2. Що таке скоромовка?
3. Про яких динозаврів розповідається у цих віршах та скоромовках?
4. Які емоції викликали в тебе ці твори?

Настя МУЗИЧЕНКО _____

ВРЯТОВАНІ ХВОСТИКИ

Четверо з Яблунської

— Пф-ф-ф-ф! Ш-ш-ш-ш! Мрн-у-у-у! Святий роял канін! — щойно я з'явився на підвіконні, всі кудлаті морди в кімнаті одразу мене помітили — і нумо дзявкати. Мушу визнати, що нишпорка з мене поганенький вийшов.

— Гр-р-р-р! Вав-вав-вав-вав! ГАВ! ГАВ! дзяв-гр-р-р-р-дзяв-дзяв-дзяв... — такої гучної зустрічі я геть не очікував. Собацюри — а це були, звісно, вони — скочивши на всі лапи, гавкали, дзявкали, скавчали і завивали. Оце так вляпався по самі вуса!

За якийсь час до кімнати з розлюченими мордами зазирнула дівчина. Вона взялася їх заспокоювати: гладити, роздавати смаколики та чухати за вушками. От би й мені так! Хоча ні, краще я заховаюсь і не висовуватимуся, поки приборкувачка кудлатих не піде.

Зрештою, коли гамір стихився і дівчина залишила цих диких собацюр самих, я наважився знову вийти до них. Мені нестримно кортіло дізнатися, хто вони і чому їх замкнули в ці дерев'яні клітки. А головне: звідки ті прибули і навіщо?

Стриб — і я знову на підвіконні. Невгамовні морди загарчали, виструнчили свої хвостища і ледве стримувалися, щоб не кинутись до мене. На щастя, вікно заґратоване, тож я був у безпеці. Найважче тримати себе в лапах було чотирьом кругленьким круть-вертям, із пащ яких виривалось тихе скавуління. Їхні малі хвостики метляли з боку в бік, розмітаючи навсібіч сіно, яким була вкрита підлога в загорожі. Я обережно ступив крок, потім ще один, перевірів хвостом міцність ґрат і, нарешті зручно вмовстившись, привітався.

— Слава Україні, кудлаті! — Після цих слів собацюри стишили гарчання і втихомирили свої хвости.

— Бачу, що ви нетутешні, принаймні раніше вас тут точно не було. Коні були, корови. Свиней, овець та іншу худобу теж бачив у парку, щоправда, на стінах. А от щоб собак тримати в загорожах — зроду такого не було. Звідки ви і чого тут самі?

— Г-г-г-гер-р-р-роям слава-вав-вав! — дзвякнув чорнявий круть-верть із цуценячої «кімнати», на дверцятах якої висів список кличок та великими літерами напис «КАРАНТИН». За ним тупцяло ще троє малих, таких самих, тільки іншого кольору. — Ми не самі, ми разом! Привезли нас із Бучі, це недалеко звідси. Чув?

Судячи з дати народження, що була записана на дверцятах загорожі, усі вони були братиками і сестричками. Приїхали малі круть-верті нещодавно і поки що перебували на карантині, тобто окремо від інших тварин. Зазвичай таке трапляється, коли ти геть малий і тобі ще не зробили всі щеплення.

— Та чув, усі чули...

— Ми народилися на Яблунській. Першим розплющив очі Балу, потім я, Білка, а за мною Оливка і Сніжок. Навколо нас із перших днів було багато людей. Вони всі, як і ми, тулилися одне до одного. Разом нам було тепло і солодко. А ще не страшно, коли нагорі раптом щось гупало.

Підвал, у якому ми народилися і ховалися від інших собак, раптом став укриттям і тимчасовим житлом для людей та їхніх тваринок. Тут не було яскравого світла і гучних звуків. На стелі мерехтіло кілька вогників, а ще люди постійно світили своїми яскравими екранами, боячись випустити їх із рук і пропустити важливе повідомлення. Інколи після цих повідомлень люди плакали, зойкали або тяжко зітхали. Бувало, що хтось виходив на вулицю, а коли повертався, від нього смерділо димом. Фе! Ми тягнули носами повітря, намагалися визначити, чим же пахне та велика небезпека, яка ви-

гнала людей зі своїх домівок під землю. Вона смерділа згарищем, чорним і липким.

Людські дитинчата радо з нами гралися і навіть навчили кільком командам. Удень ми бігали і стрибали по вимощених на підлозі ковдрах. Проте вночі мусили лежати мовчки і не рухатися, тож нас навчили іншої гри — «завмри». Це коли не можна нічого робити, навіть дзявкати, щоб ніхто нагорі тебе не почув. Грати в «завмри» було нудно, але інколи доводилося. Що голосніше гупало нагорі, то частіше доводилося грати.

Мама теж грала з нами, а ще вчила нас ховатися і захищати своїх людей. Щоправда, ми так і не зрозуміли, як відрізнити своїх від чужинців. Мама сказала, що кожне з нас обов'язково це відчує серцем. А ще почує, щойно людина заговорить...

Люди в укритті ділилися з нами їжею, а ми відволікали їхніх дитинчат від яскравих екранів і змушували усміхатися.

Одного дня знадвору повіяло теплом, а разом з ним до нас залетіла перша муха. Уявляєш: сонна й голодна після зими муха! Але Балю теж давно нічого не їв, тому дуже втішився дрібному перекусу. Ото було радості! Ще дужче ми тішилися, коли після мухи до укриття зайшов чоловік у грубих черевиках і зі зброєю на плечі.

— Агов, люди, є тут хто живий? Виходьте, Буча вільна!

— Свій! — одразу здогадались ми і висунули носи зі схованок.

Потроху люди розійшлися по своїх будинках разом із дитинчатами і тваринками. Проте щодня хтось до нас все одно приходив. Одні просто гралися, інші приносили щось смачненьке, але жити з нами в напівтемряві, ніби печериці, більше ніхто не хотів. Та й ми не хотіли, але де було дітися...

— Так ми просиділи кілька днів, а одного ранку біля укриття я почув незнайомий чоловічий голос, — вибіг наперед Сніжок, щоб продовжити розповідь. Він був геть білосніжний, навіть ніс мав світлий, а не чорнющий, як в інших. — Спершу ми боялися потикатися нагору, а тоді вибігли всі разом.

На вулиці чоловік у яскравій жилетці з написом «волонтер» пояснював щось старенькій, яка сиділа біля понівеченого паркана:

— Печериці — це гриби такі. Ще кажуть на них «шампіньйони». Чули, може?

Покрученими від старості й хвороб пальцями бабця погладила спершу мене, а тоді Сніжка з Оливкою. Балю вайлувато сидів біля

ніг старенької. Поруч стояли бляшанки з консервованим горошком, кукурудзою та грибами.

— Та де! Хіба баба знає всі гриби? — з цими словами старенька простягнула мене волонтерові. — Врятуй їх, тільки гляди, не ображай! Я стара, цей світ уже виділа, можна і на той. А в малюків повинно бути нове життя. Краще за моє.

— Отак ми і опинилися в цій дерев'яній загорожі. А маму нашу старенька прихистила і обіцяла волонтеру її доглядати, поки він нам у місті знайде Своїх людей. Не знаєш, до речі, де вони ходять?

— Мр-р-р-р... не! Навіть не здогадуюсь, — я розвернувся і вже хотів було йти, а тоді додав: — Та ви хоч уявляєте, скільки тут людей вештається, це ж міський парк! Може, серед них є й Свої, тьху, тобто ваші. Але мені вони нащо — я ж кіт! Кі-і-і-і-іт!

От же ці діти! Поки вислухаєш, то забудеш, про що питав. Тож я махнув на прощання хвостом і побіг на свій пост біля льодової арили.

Більше того дня до притулку я не повертався і до кінця дня блукав парком, придивляючись до людей. Мені не дуже кортіло знайти для Булки, Балу, Вуглинка і Сніжка нові родини, але слухати їхнє скавуління хотілось іще менше. Як я не намагався заманити хоч якихось людей до притулку, вони не звертали на мене уваги. Перехожі пробігали повз, зупиняючись хіба на мить, щоб почухати мені пупок. Вони мали багато турбот і мало часу. Їм треба дбати про своїх малюків, тож вони майже не звертали уваги на хвостатих. Весна тільки-но розпочиналась...

Запитання:

1. Куди завітав кіт?
2. Кого він побачив у притулку?
3. Про що розповіли йому песики?
4. Поясни значення слова **волонтер**.
5. Як хотів котик допомогти маленьким песикам?
6. Чи доводилося тобі бути у притулку для тварин?
7. Чи треба допомагати безпритульним тваринам?

РОЗКАЖИ МЕНІ КАЗКУ ПРО ВІЙНУ

Вони поспішають

На воєнні позиції
При своїй амуніції
Йшов жучок-світлячок,
З ним — рогатий жучок.

То стежками, то рейками,
То, бувало, й бочком
Ніс рюкзак з батарейками
Той, хто був світлячком.

Що ж до друга-товариша —
В нього свій реманент:
Розбирати завалища
Після бомб та ракет.

А війна не кінчається.
Чути бій з даліни.
Оборона тримається.
Поспішають вони...

Чудеса й дива існують

Майже кожне наше слово
І на вигляд загадкове,
І звучить напівправдиво:
Чудеса, всепречудово,
Дивина, дивосвіт, диво...

Може, всі слова — облуда?
Може, і немає чуда?
Хоч бувають дні сумні,

Все одно, повір мені,
Чудеса й дива існують —
Навіть в лютому веснують
І літують восени...
Віриш — й стануться вони!

Якщо сам лишився вдома

Якщо сам лишився вдома —
Буде сумно, як відомо.

Павучок — аж вісім ніжок —
Переліз через поріжок
І в квартирі номер шість,
Наче ексклюзивний гість,
П'є удвох з котом Філоном
Чай із цукром та лимоном:
По дві склянки — по дві дози
Вітамінів та глюкози,
Й ще по одній — про запас.
Я не сам! Це просто клас!

Спецназ

Відповідно до наказу,
Є завдання для спецназу:
Непомітно підійти,
Під контролем все тримати,
Ворогів ліквідувати,
А безвинних — врятувати,
Захистити, зберегти.

Вчасно впорається він,
СПЕЦіальний НАш Загін.

Я, Михайлик і Тарас:
На сьогодні — ми СПЕЦНАЗ.
А дівчатка з дитсадочка
Всі у захваті від нас!

Світле слово

Маленьке мишенятко
Любило слово «Татко»,
Хоч з татком вже давно
Не бачилось воно.

Та знає мишенятко:
Коли згадає татка —
То, попри всю пітьму,
Світлішає йому...

Запитання:

1. Про що розповідається в цих віршах?
2. Як себе потрібно поводити, коли ти залишаєшся вдома сам?
3. Чи існують чудеса й дива?
4. Про яке світле слово говориться в одноіменному вірші?
5. Чи потрібно говорити про війну?

Оксана ДАВИДОВА

СОБАКА НА ІМ'Я ПОЖЕЖА

Сашко-суперкомп'ютер

Частина перша, невдоволена

Сашко ще з вечора був не в гуморі: батьки сказали, що на вихідні всі йдемо в похід. До лісу. І чого б це він засмутився?! Ліс, вогнище, спання в наметі! Ще й якусь тваринку можна побачити! Якби спитали Сашка: «І чого ти не хочеш до лісу?!» — він так само й відповів би: «Там ліс. А в лісі може чигати будь-яка небезпека. От, скажімо, вогнище. Сидиш коло нього — спереду пече, а ззаду холодно. Ще й дим просто в обличчя. Спати в наметі — ой! Ні тобі улюбленого матрацика, ні затишної подушечки! Тільки шишки в боки впиваються! А тваринку зустріти — взагалі страшно: раптом це буде вовк? Чи взагалі — ведмідь?! І найголовніше — в лісі немає електричної розетки! Жодної!!! А якщо розрядиться ігрова приставка?! Чи ноутбук?!

Чи телефон?!». Після цього на очі Сашкові накочувалися сльози і він навіть переставав лускати електронні кульки в телефоні.

Тепер ти розумієш, чому ранне прокидання в суботу та веселі збори засмучували Сашка.

— Ма-а-амо! — нив хлопець. — А можна я не поїду? Залишуся з хрещеною?

— Синку, хрещена їде з нами!

— А сусідка? Чи моя вчителька? Чи ота продавчиня з магазину, яка завжди каже мені: «Чемний хлопчик»?

— Не вигадуй.

— Татку?..

— І не думай! Кожен хлопець має вміти виживати в лісі! Я тобі влаштую екстремальні пригоди! — радісно пообіцяв тато.

Сашко їхав у машині, бережно притискаючи до себе наплічник із «Тетрісом», планшетом, двома телефонами і з «Тамагочі», якого знайшов у купі старезних іграшок старшої сестри. Саме зараз електронний зайчик вимагав їсти. А Сашко гірко зітхав, намагаючись полічити, чи вдасться йому розтягнути заряд приладів на всі вихідні. Виходило, що доведеться вмикати тільки один пристрій. Ох-хо-хо...

У лісі було саме так, як хлопець і думав: його весь час смикали, примушували нюхати квіти й трави, щось радісно гукали, над головою цвірінькали птахи, а по ногах повзали якісь кузьки. Які саме — Сашко не знав, бо не відводив очей від тетрісу. А на вечір стало геть погано: спочатку його всі штовхали й совали, потім тісно обсіли з усіх боків, запахло димом і почалися співи коло вогнища. Тільки не це! Адже зовсім-зовсім стало не чути, що відбувається на полі гри на екрані планшета! Невдоволений хлопець встав з колоди і відійшов від вогнища. Його обступила пільма. Але стало набагато краще видно екран! Родичі раптом завели «Ти ж мене підманула!». А в грі — гострий момент: от-от з'явиться головний ворог... Сашко обережно йшов далі, не відводячи погляду від екрана планшета. Крок, два, десять... Поки не наштовхнувся на колоду, що обросла м'яким мохом. На неї й сів. Було тихо. Навіть комарі не дзижчали — мабуть, усі злетілися на веселі пісні. Чулися лише звуки запеклої електронної битви... Зрозуміло, що Сашко не звернув уваги на тихий шурхіт. А навколо нього збиралися... зайці.

ЗМІСТ

Юрій Бедрик

Динозавромовки	3
Диметродончик.....	3
Скоромовка.....	3
Трицератоплутанина	3
Скоромовка.....	4
Про щось хороше.....	4
Скоромовка.....	4
Юрський дощик	4
Скоромовка.....	5

Настя Музиченко

Врятовані хвостики	5
Четверо з Яблунської	5

Григорій Фалькович

Розкажи мені казку про війну	9
Вони поспішають	9
Чудеса й дива існують	9
Якщо сам лишився вдома.....	10
Спецназ.....	10
Світле слово.....	11

Оксана Давидова

Собака на ім'я Пожежа	11
Сашко-суперкомп'ютер	11
Пожежа на пляжі	13

Марина Павленко

Миколчині історії	17
Найда	17
Поединок	19
Святий Миколай.....	22

Юлія Вротна

Коровай, який роздавав Вайфай	25
Розділ перший, у якому Михась знаходить підозрілий пакунок	25
Розділ другий, у якому підозрілий подарунок виявляється апгрейднутим.....	28

<i>Галина Ткачук</i>	
Вечірні крамниці вулиці Волоської	31
Розділ 1	31
Розділ 2	32
Розділ 3	33
Розділ 4	33
<i>Світлана Аман</i>	
Як урятуватися з безнадійного острова	35
Пан Тюлень оголошує навколосвітню регату	35
Юний вітрильник кидає виклик досвідченим кораблям	37
<i>Іван Андрусяк</i>	
Дитина з мішка.....	39
<i>Олександр Гаврош</i>	
Фортель і Мімі: майже казкова історія. <i>Повість-казка</i>	44
<i>Мирослава Чорна</i>	
Добро роби тихо	46
Рукавичка над водою	46
<i>Леся Пронь</i>	
Країна бджіл	49
<i>Олена Колінько</i>	
Майстерня чаклуна Мурахи	52
Буряк, баскетбол та інші ранкові халепи.....	52
Хрущі та лисиці	55
<i>Галина Манів</i>	
Павлусь, таргани і Дух музики	59
Консерваторія	60
<i>Іван Андрусяк</i>	
Макітра	63
Розділ 1, у якому з'ясовується дещо о-соб-ли-ве	63
Розділ 2, у якому можна виліпити сову або зайчика	64
Розділ 3, у якому ніхто нікого не обманює	65
Розділ 4, у якому з'являється справжня Макітра.....	66
<i>Ганна Осадко</i>	
Чарівний глечик.....	67
<i>Анатолій Григорук</i>	
Триста бочок з медом	70
Таємниці трипільців	70

Віктор Васильчук

Мандри темно-вишневої самописки. *Казка-бувальщина*71

Галина Малик

Вуйко Йой збирає трави. *Повість-казка*.....84

Оповідка про пригоду з Рукаселем84

Оповідка про вуйкові пальці87

Оповідка про вуйкові думки89